

Nedjelja, 20.02.2011.g.

Već neko vrijeme imam, kao i mnogi od nas, i ja svoje "borbe" sa zlom. I unutarnje i vanjske. To su oni trenuci, kada se osjećate nemoćno, kada u trbuhu "imate kamen" i kada bi najradije pobjegli od svih, negdje gdje svega toga nema. A ja bih htio onda biti samo sa svojim Gospodinom. I taman kada mislite da ste postigli određenu razinu mira i zadovoljstva,

MIRA

U

GOSPODINU,

zlo se pojavljuje na razne način da vam pokaže da je ono

UVIJEK

TU

NEGDJE.

Samo se ponekad, kada gubi bitke, malo povuče, da nas snimi i izabere novu taktiku borbe, te se ponovno vrati da još jače udari.

Moje obraćanje i duhovni rast, koji traje nešto više od dvije godine, CIJELO VRIJEME IDE PUT
EM

GDJE

ZLO

POSIPAVA

SVOJE

TRNJE. Prije ga i nisam toliko mogao prepoznati, ali sad ga osjetim i prepoznam.

Kada se čovjek mijenja, A OBRAĆENJE PREDSTAVLJA NJEGOVU TEMELJITU PROMJENU

teško je
,
shvaćen od ljudi i sredine u kojoj se kreće. U krugu obitelji, uže i šire, u krugu prijatelja i
poznatika. U mojem slučaju radi se o TEMELJITOM
OBRAĆENJU
čovjeka od 48 godina koji svojim dosadašnjim životom i ponašanjem postao dio sredine koja ga
je takvoga, kakav je do tada bio, i prihvaćala. Stvorio je i obitelj kojoj takav nije bio drag ali se
već naučila na njega. I, s obzirom da se tako ponaša i živi puno ljudi u našem društvu, njegovo
ponašanje i život bio je društveno tolerirajući i prihvaćajući.

I
ZLU
JE
TAKO
ODGOVARALO.
DUŠA
JE
BILA
POD
KONTROLOM
SAMO
JU
JE
TREBALO
DO
KRAJA
UNIŠTITI
I
OKRENUTI
OD
BOGA.

TADA, U JEDNOM TRENUTKU TAKVOG ČOVJEČJEG ŽIVOTA, DOLAZI GOSPODIN I DAJ
E
VJEKU
RUKU.
PREKO
NEKE
KUŠNJE.
ZATVOR,
BOLEST,

ČO

OBITELJSKA
ILI
POSLOVNA
TRAGEDIJA
I
SL.
GOSPODIN
POKUŠAVA
ČOVJEKA
"PRODRMATI"
DA
STANE,
DA
SE
OKRENE
OD
PUTA
U
PROPAST
I
DA
SPASI
SVOJ
OVOZEMALJSKI
ŽIVOT
A
ONDA
I
DUŠU.
GOSPODIN
TADA
PRUŽA
ČOVJEKU
RUKU.

Tako se dogodilo i meni. I ja sam prepoznao svoj put u propast, JA SAM PREPOZNAO DA BE
Z
GOSPODINA
NEMAM

ŽIVOTA,
te sam
"stao",
zamolio Gospodina
za
pomoć,
predao mu sve svoje grijehе i On me poveo
PUTEM
OBRAĆENJA.

A taj put, PUT OBRAĆENJA, nije "hod po ružama" nego "hod po trnju". ALI VESELA SRCA I
UZDIGNUTE
GLAVE.

Kada zlo uvidi da više tebe osobno ne može odvratiti od tog puta, NASTOJI TI ZAGORČATI ŽI
VOT.
TI,
POSTOJANI
OBRAĆENIK,
PREČVRST
SI
ZA
ZLO
U
TAKVIM
TRENUCIMA
PA
TE
ZLO
NE
NAPADA
DIREKTNO.
NE
ZATO
DA
TE
ONO
NE
BI
MOGLO
PONOVRNO
SLOMITI.

NE,
NEGO
ZATO
JER
JE
GOSPODIN
S
TOBOM.
TU
JE
ZLO
POTPUNO
NEMOĆNO.

Ali, zlo zna da sam ja, obiteljski i društveni čovjek, još uvijek slab, sada više na druge nego na sebe. I počinje svoju igru. "Udara" po tim odnosima.

U svojem duhovnom rastu ja mnogo razmišljam o Gospodinu, o svjedočenju za njega, o načinima kako da pomognem drugima, MOLITVOM, RAZGOVOROM, SVOJIM NAČINOM ŽIVOTA.

Nekada sam išao spavati sa poslom "u glavi" i s poslom "u glavi" sam se i dizao. Danas se dižem sa Gospodinom, cijeli dan mi je Gospodin "u glavi" i svjedočenje za Njega i idem spavati s Gospodinom. Čak vrlo često molim i u snu.

I kad bi to glumio ili kao nešto izmišljao i forsirao, onda bi vjerojatno to jedanput stalo ili bi se počeo osjećati prazno, sve bi mi to postalo dosadno. Ali ne, sve me to još više privlači.

I tako sam počeo odudarati od sredine gdje živim. I obiteljske i društvene. I dok, što se tiče društven sredine to me toliko i ne smeta jer neke prijatelje izgubiš ali druge, SESTRE I BRAĆU
U

VJERI,
stekneš.

No, s obitelji je drugačije.

Ona je tu oko tebe i čeka "DA SE JA PROBUDIM IZ SVOJEG SNA" i počnem živjeti onako

kako ovaj naš svijet funkcionira.

Iz početka sam očekivao da će obitelji biti drago moje obraćenje i da će ga jedva dočekati. No, to naglo i žestoko moje obraćenje oni nisu mogli pratiti. A ja nisam na njih toliko obraćao pažnju,

JA
SAM
TRAŽIO
GOSPODINA.
HTIO
SAM
NADOKNADITI
SVE
ONO
ŠTO
SAM
U
DOSADAŠNJEM
ŽIVOTU
PROPUSTIO.
I
MISLIO
SAM
DA
SAM,
JER
ŽELIM
SAMO
GOSPODINA,
NA
POTPUNO
PRAVOM
PUTU.

I je tako, djelomično. Gospodin mi mora biti prvi i najvažniji. I On je sa mnom zadovoljan, čak mi je to i rekao rečenicom:

"TI
SI
MENI
KORISTAN."

NO, ZABORAVIO SAM U JEDNOM TRENUTKU DA SMO ON I JA IMALI RAZGOVOR GDJE
SAM
GA

JA
PITAO: "GDJE
I
KAKO
HOĆEŠ
GOSPODINE
DA
SVJEDOČIM
ZA
TEBE?"
A
ON
MI
JE
ODGOVORIO
DA
TU,
GDJE
SAM
I
DO
SADA
ŽIVIO
I
RADIO.
I
MENI
JE
TO
BILO
DRAGO.

Ali, žudeći za Gospodinom zaboravio sam na to. JER TAKO JE LIJEPO ŽIVJETI SAMO ZA NJ
EGA
I
SAMO
U
NJEMU.
ČITATI
NJEGOVU
RIJEČ,
ČITATI
SVJEDOČENJA
DRUGIH,

SVJEDOČITI
SVOJIM
PONAŠANJEM
I
POMAGANJEM
DRUGIMA,
PRENAŠATI DRUGIMA SVE
LIJEPO
ŠTO
MI
SE
DOGAĐA
U
GOSPODINU.

Samo, Gospodin nije mene pozvao za svećenika ili redovnika. Ne. Namijenio mi je put svjedočenja tu gdje živim.

I sada sam tu gdje jesam. Nekoliko puta sam "udario u zid". Pa sam se počeo pitati što se događa. Pa sam sve to iznio i jednom svećeniku u ispovjedi, i jednoj sestri u vjeri, i jednom drugom svećeniku. I puno sam razmišljao o svemu. Svi su mi oni, a to sam i sam nevoljko zaključio, sugerirali da trebam malo stati, da se trebam malo okrenuti oko sebe, da trebam pogledati i potreba dragih ljudi oko sebe. Dragi jedan svećenik rekao mi je: "NI JEDNA NEUMJ

ERENOST

NIJE
DOBRA
PA
NI
ONA
U
VJERI."

Znam, on je tu mislio na onaj ekstremistički pristup koji u vjeri ne čini dobro nego, vrlo često, zlo.

I ZNAM DA JE HTIO REĆI DA JE NA NAMA DA ČINIMO SAMO ONO ŠTO MI MOŽEMO A
NE
DA
SVOJIM
ŽIVOTOM
U

VJERI
ČINIMO
ŠTETU.
TO
SIGURNO
NIJE
GOSPODINOVA
VOLJA.
ON
ŽELI
SAMO
DOBRO.

Pa sam tako shvatio da sam u svojem rastu u vjeri do sada samo išao prema naprijed, PREMA GORE.

To je izgledalo kao da se penjem s obitelji i prijateljima na
neku visoku planinu,
KRALJEVSTVO
BOŽJE.

Iz početka mi je izgledala strašno visoka i nedostupna. Ali krenuo sam s puno snage i elana pa sam brzo napredovao. I ostavio moje pratitelje daleko iza sebe. Ali, ostao sam sam, mogao bi izgubiti snagu, možda se izgubiti, promašiti put. Pa sam stigao na jedna ravni dio. I tada shvatim da tu trebam stati, da malo odmorim, pričekam druge, razmislim kako je bilo i kako dalje, čujem i posavjetujem se i s drugima. I onda ponovno punim tempom naprijed. I svi će me pratiti i bit će im jasno kako ja mislim dalje. Pa ćemo se oko svega usuglasiti
. Jer i oni žele doći na tu planinu.

TAKO SAM SADA I JA STIGAO NA SVOJ "DUHOVNI PROPLANAK". MORAM MALO "RA

ZAPETI
ŠATOR",
PRIČEKATI
SVOJU
OBITELJ
I
PRIJATELJE
KOJI
ME
IZDALEKA
PRATE,
PORAZGOVARATI
S
NJIMA
O
DOSADAŠNJEM
TIJEKU
NAŠEG
ZAJEDNIČKOG
PUTA
U
GOSPODINU,
RAZMIJENITI
MIŠLJENJA
TE
NEKAKO
USKLADITI
DALJNJI
NAŠ
HOD
NA
PLANINU,
KA
SPASU
NAŠIH
DUŠA
ZA
ŽIVOT
U
VJEČNOM
KRALJEVSTVU
BOŽJEM.

SRCE ME VUČE JOŠ PREMA NAPRIJED ALI SVI DRUGI ZNAKOVI MI GOVORE DA MOR
AM
MALO
STATI.
DA
NE
NAPRAVIM
NEKU
ŠTETU.

O GOSPODINE, MOJE SRCE ŽUDI ZA TOBOM! ALI, NE DAJ GOSPODINE DA TA MOJA
ŽUDNJA
ČINI
ŠTETU
DRUGIMA
OKO
MENE
A
TIME
I
MENI.
DAJ
MI
DA
TO
PRAVILNO
SPOZNAM
I
DA

ČINIM
ONAKO
KAKO
JE
TVOJA
VOLJA.

NE DAJ DA IKAD ZABORAVIM DA MORAM LJUBITI BLIŽNJEGA SVOGA KAO SAMOGA
SEBE,
DA
MORAM
LJUBITI DRUGE
OKO
SEBE
KAKO
SI
TI
LJUBIO
I
KAKO
TI
JOŠ
UVIJEK
NAS
LJUBIŠ!

DAJ MI GOSPODINE DA BUDEM PONIZAN A NE OHOL I SEBIČAN I EGOISTIČAN!

HVALA TI GOSPODINE NA ZNAKOVIMA, HVALA TI GOSPODINE NA MISLIMA.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE!